

“Ben Atatürkçüyüm” Diyebilmek İçin!..

1) “Ben Atatürkçüyüm” diyen biri, aşağıda sıraladığım kavramları çok iyi bilmeli, başkalarına da rahatlıkla anlatabilmeli, somut örnekler vererek öğretebilmelidir. Eğer bu kavramları gereğince bilmiyorsa, bir dakika gecikmeden öğrenmeye başlamalıdır. “Yoksa “ben Atatürkçüyüm” sözü, temelsiz, boş bir iddiadan ibaret kalır.

İşte Atatürkçü düşüncenin, kesinlikle bilinmesi gereken temel kavramları:

-Bilimin yol göstericiliği (gerçekçilik), -Sosyal ahlak (millet ve insanlık sevgisi), -Millî Egemenlik (İçer karşı), -
Tam Bağımsızlık
(Dışa karşı), -
Cumhuriyetçilik
(Yönetim, rejim), -
Laiklik
(özgürlük), -
Milliyetçilik
(Ulusalcılık), -
Halkçılık
(halkla hemdert olmak), -
Devletçilik
(Ekonomide), -
Devrimcilik
(Zamana uyum, değişim)

2) Atatürk aramızdan ayrılalı 75 yıl oldu. Bu süre içinde güçlenen ise Atatürkçülük değil, Atatürk karşıtlığı oldu, neden acaba?

Çünkü Atatürk'ün duygu ve düşünce dünyası, bütün derinliği ve genişliğiyle hiçbir zaman bilinmedi, anlatılmadı; anlaşılmadı, uygulanmadı, öğretilmedi. Atatürk'ten sonra gelen yöneticilerin görüş ve eylemleri Atatürkçülük sanıldı. Hem böyle bir aldanış, hem de insanı kahreden –günümüze kadar gelen- çok tehlikeli bir bilgisizlik var hepimizde. Ve trajik olan da Atatürk öğretisini bildiğimizi sanmamız! Hayır, bilmiyoruz; bu korkunç eksikliğimizi kabul etmeli, bugünden tezi yok, her türlü özveriye göstererek telafi etmeye koyulmalıyız. Gerçek bir Atatürkçünün ilk görevi budur. Kuru övgülerle, geçmişi tekrarlayıp durmakla, birbirimize hep

aynı şeyleri anlatıp tekrarlamakla hiçbir yere varamayız.

Önce bilgili olmalıyız, önce bilinçli olmalıyız. Atatürkçü olmak da bir heves işidir, yetişme ister, uzun çabalar gerektirir. Onu öğrenme süreci de –bir benzetme ile anlatmam gerekirse- çıraklık gerektirir, kalfalık ve en sonra ustalık gerektirir. “Ben Atatürkçüyüm” demekle, Atatürkçü olunmaz.

Eğer bu uzun yolun gerektirdiği meşakkatlere katlanırsak, bir zaman sonra önünüzde bambaşka bir dünyanın, insana huzur veren yepyeni bir dünyanın açıldığını görürüz. Bir insana görevini yerine getirmek kadar, faydalı ve semereli bir iş yapmak kadar mutluluk veren başka bir şey var mıdır? Hele, hele bir Atatürkçü için?...

Başkalarının Fikriyle Hareket

1) Türkiye'nin temel sorunlarından biri de “başkalarının fikriyle hareket etmek” alışkanlığıdır. Oysa Atatürk bize başkalarının aklı ile, nasihatı ile bir yere varılamayacağını öğütlememiştir midir?

Bu davranış, iki yoldan kendini gösterir: “Zor”la veya “kendi isteğimiz”le...

Tarihimizdeki en çarpıcı örneği, Tanzimat döneminde gerçekleşmiştir. İngiltere kendi ideolojisi olan “Liberalizm”i zorla kabul ettirmiştir Osmanlı yöneticilerine. Arkasından “altı ekonomik silahlı sömürü mekanizması”nı uygulatmıştır. Sonuç, devletin çözülmesi olmuştur; tabii Avrupa'nın hizmetinde, onun çıkarlarına hizmet etmek üzere...

Kendi fikrimizi ilk ifade eden, bunu tek kurtuluş yolu olarak gösteren ise Atatürk'tür.

Atatürk ideolojisi bizimdir, başkalarının değildir, bize özgüdür.

2) İnsanın temel eğilimlerinden biri gerçeği aramak, yaşamını o gerçekler üzerine kurmaktır. İşte bu gerçek arayışında insan başkalarının görüş ve buluşlarından da faydalanır. Burada iki durum söz konusudur:

-Başkalarından aldığı şey gerçektir, doğrudur, bu takdirde sorun yoktur. Bu alış faydalıdır.

-Başkalarından aldığı şey gerçek (doğru) değildir, gerçek kılıfına sokulmuş yalandır. Bu alış zararlıdır.

Söz konusu durum bir birey için olduğu kadar, bir toplum, bir millet için de geçerlidir. Konuyu millet örneğinde irdeleyelim. Birinci alış tartışılmaz. İkinci alışta ise, genellikle milletin kendi içindeki çıkarıcı bir kesim başı çeker. Bunlara “işbirlikçiler”, Atatürk'ün tanımıyla “iç bedhahlar” denir. Türkiye bu büyük hataya ilk kez Tanzimat döneminde düşmüştür. Batı'nın kendine özgü olan ideolojisini, liberalizmi gerçek kaygısına düşmeden olduğu gibi almıştır.

Atatürk işte bu tutuma karşı çıkmış, hayatı boyunca önlemeye çalışmıştır. Ne var ki İsmet Paşa hükümetleri ile yanlış yola yeniden dönmeye başlamıştır. Özellikle 1980 sonrasında süreç

tam bir teslimiyete dönüşmüştür. Oysa Liberal sistem tamamen Batı lehine çalışıyor, çünkü bu sistem Batı'nın ihtiyaç ve hedeflerinden doğdu, onlarla uyumlu... Türkiye ise kaybediyor, çünkü aslında kendine yabancı olan, temel sorunlarına çözüm getirmeyen bir ideolojiye göre hareket ediyor.

O zaman yapılacak tek şey vardır: Başkasının aklını terk ederek, kendi aklına dönmek, yani Atatürk Öğretisi'ne dönmek... Atatürkçülük gerçekçidir, bizim için oluşturulmuştur, bize özgüdür; bizi iyiye, doğru ve güzele ancak o götürür. Bizim olduğu için de birleştiricidir.

Çirkin Batı, yaptığı her müdahale ile bizi temel eğilimden, kendi gerçeklerimizden uzaklaştırdı, uzaklaştırıyor. Bizim, kendi lehimize olarak yaşamamızı, düşünüp davranmamızı, iş yapmamızı engelliyor.

Biz Türkler uzun çağlar boyunca, kendi gerçeklerimizden hareketle kendi lehimize çalışan bir öğreti kuramadık, geliştiremedik, ta ki Atatürk'e kadar! Kendi gerçeklerimizden doğan bir öğretiden yoksunluğumuz, iç ve dış bedhahlar için fırsat oldu, onların işini kolaylaştırdı.

Atatürk bize özgü, bizim ihtiyaç ve hedeflerimizden kaynaklanan öğretiyi kurdu, 10 ilke olarak... Şu sözünde o öğretiye işaret eder: Benim manevi mirasım akıl ve bilimdir. Benim yaptıklarım ortadadır. Bu temel eksen üzerinde, akıl ve bilimi rehber edinenler manevi mirasçılarım olur.

Biz Türkler bu ilkeler (Bilimcilik, Sosyal Ahlak, Devrimcilik, Laiklik, Milli Egemenlik, Tam Bağımsızlık, Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik) üzerinde çalışır, kafa yorar, iş yapar ve onlar çerçevesinde düzenimizi kurarsak, ancak o zaman iç ve dış bedhahların sömürsünden kurtulabiliriz.

Atatürkçülük dünyanın belki de en sağlam, en "yaşayan" ideolojisidir. Çünkü gerçekçidir, devrimcidir, değişimcidir. Onun bu özelliği hiçbir ideolojide yoktur.